

Trước khi nói đến ma Mụ Thân, tức ma tị trố ng Gia-Hồi, tôi xin số vài nét về bi n-c T t Mụ Thân, vì tôi nghĩ rằng nh ng h n ma tị trố ng Gia-Hồi là do bi n-c đó mà ra

Nh ng ai số ng tị Hu mà không bi t chuy n Ma tị trố ng Trung-Hồi c Gia-Hồi thì không ph i là dân Hu .

Trong cu n Luy n Văn (trang 99), ông Nguy n Hi n Lê đã nói: “Tôi ch a g p ma l n nào (mong l m mà không đ c) ...”

Có l ông ta mu n th y ma là đ xem cách t ma c a vài tác-gi có đúng hay không. Tôi nghĩ là tôi may-m n h n ông ta vì tôi không nh ng đã th y ma m t l n, mà th y nhi u l n. Sau đây tôi ch xin t ng-trình l i đúng 100% nh ng hi n-t ng, nh ng đi u tai nghe m t th y đ tùy quý v th m-đ nh.

Ma Tị Trố ng Trung-Hồi c Gia-Hồi Hu

Trước khi nói đến ma Mụ Thân, tức ma tị trố ng Gia-Hồi, tôi xin số vài nét về bi n-c T t Mụ Thân, vì tôi nghĩ rằng nh ng h n ma tị trố ng Gia-Hồi là do bi n-c đó mà ra.

Khi Vi t C ng t n công vào thành ph Hu thì tôi đang t tị Gia-Hồi, c nh xóm nhà vài ng i bà con đ ng Nguy n B nh Khiêm. Tôi xin v phép đ chung vui T t v i gia-đình; nh ng trố c khi lên làng đ thăm th y m , tôi ghé l i nhà ng i anh thì b k t t i đây. Tôi ph i c i trang và tr n nhui tr n nh i t nhà n sang nhà kia. Nghe nh ng ng i hàng xóm k l i thì t ng nhóm VC nhi u l n vào nhà tôi l c-soát, nh ng may là tôi không có trong nhà.

Sau m t th i-gian ch ng b y hay tám ngày, khi đ c tin đ n Mang Cá đang còn đ c quân-đ i VNCH b o v thì tôi cùng gia-đình ng i b n và m t nhóm ng i khác tìm cách tr n v Bãi Dầu r i v t sông sang Bao Vinh. Tôi m c áo qu n rách-r i, đ i cái nón rách g y vành và ôm m t cháu bé c a m t gia-đình trong đoàn v a run v a đi. Khi g n đ n Bãi Dầu, r t may là chúng tôi

g p nh ng tên VC đ a-ph ng ch ng 13, 14 tu i. Chúng r t đ -dãi nên chúng tôi đi l t và đ n Bao Vinh an-toàn.

Ch ng 1 gi tr a hôm y, h ng v Gia-H i, chúng tôi nghe r t nhi u ti ng súng n c a VC x t nhân-dân. Th t là hú vía! N u ch m m t vài giây thì chúng tôi cũng tiêu-tùng r i!

Chúng tôi ở đây ch ng m t tu n hay 10 ngày, luôn ngóng v Gia-H i. Trong th i-gian này, m t anh b n thân c a tôi là viên Đ i-Úy làm đ i-đ i Quân-Nhu th ng xuyên thăm-vi ng và giúp đ chúng tôi v tinh-th n cũng nh v t-ch t, và nh t là cho bi t nh ng tin s t đ o v cu c chi n.

Khi nghe tin Gia-H i đã đ c gi i-phóng, gia đình b n tôi và tôi bèn tr v ngay. Anh ta nôn nóng mu n bi t ngôi nhà m i xây c a anh có b bom đ n gì không. Còn tôi thì mu n bi t chi c xe Vespa Sprint c a tôi m i mua v t sau hè nhà c a ng i bà con còn hay m t. Tôi nghĩ xe có m t cũng ch sao, ch ti c nh ng th quan-tr ng c t trong xe. Nh ng r t may, nhà cũng nh xe còn nguyên-v n.

Khi chúng tôi ch a t i tr ng trung-h c Gia-H i, cách ch ng 1 km, thì đã ng i th y mùi hôi th i n ng-n c. Đ n n i thì m t c nh r t th ng-tâm bày ra tr c m t. H n 400 t thi ng h ng hay đ đ c s p sít nhau t c ng tr ng vào t n sau hàng tre. Theo l i m y ng i đi giúp đào xác k l i thì m t, hai ngày tr c đó, thân-nhân đã đ n nh n ch ng 150 xác đem v mai-táng r i.

Tôi không hi u ch ở đâu mà chôn nhi u nh v y? T i Gia-H i, ngoài tr ng Gia H i còn có nh ng m chôn t p th khác: Ba Viên g n chùa Di u Đ , bãi đ t sau chùa áo vàng Tăng-Quang-T , Bãi Dâu, nh ng tôi không rõ s l ng t -thi là bao nhiêu. M y đ a em và bà con c a tôi thì tôi bi t ch c là b chôn s ng Kim-Long nh ng tôi cũng c g ng đi quanh m t vòng đ h a may nh n ra xác ng i quen nh ng th i quá nên ph i đ i lui!

Nh ng ai đ n nh n ra xác thân-nhân thì k nh cho các c đã đào xác m t ít ti n đ u ng r u mà thôi. Đêm đ n, nh ng xác ch a có ng i nh n thì b heo hay chó ăn b t tay chân! Trong cu n h i-ký, t ng Westmoreland nói s ng i b gi t trong v M u-Thân t i Hu là 2800 ng i. Th t ra, c Hu và các vùng ph -c n, t ng s ng i ch t là g n 8000 ng i. Tôi mu n vi t th phân-bua v i ông ta nh ng ch a có đ p.

Tám, chín tháng sau ngày T t, hay g n su t c năm M u Thân, Hu là m t thành ph ch t... H u nh m i ngày hay m i tu n, m t góc ph , trên m t con đ ng, trên m t cánh đ ng, trong sân đình, chùa, hay trong sân c a tr s xã, ng i ta th y m t nhóm 5, 6 ng i m c đ tang ng i quanh 1, 2 cái ti u (hòm nh) b c gi y đi u khóc lóc m t cách r t ai oán; ti ng khóc v ng ra c m t vùng! H là nh ng ng i v a tìm ra xác thân nhân m t n i nào đó. Nh ng ng i qua đ ng th ng là đ ng c nh ng nên đ ng l i thăm h i.

M i khi th y nh ng cái quan tài màu đ là tôi rùng mình! Màu đ th ng t ng tr ng cho s t t i vui, h nh phúc nh màu đ c a hoa h ng, c a thi p c i, c a bao lì-xi... nh ng màu đ c a quan tài trông r t là đ s !

Không riêng gì thành ph Hu , t i các qu n trong t nh Th a Thiên nh Phú Th , Phú Vang,

Phú L c, H ng Trà, H ng Th y, Phong Đ n,v.v... c nh nh ng đoàn ng i đi tìm xác thân nhân xôn xao đi n ra hàng ngày. Nh ng ti ng khóc ai-oán, nh ng quan tài đ rùng-r n... c nh s c tang-tóc đó không bao gi phai m trong óc tôi đ c! Còn nóng h i nh m i x y ra ngày hôm qua!

Không hi u vì sao mà VC thù ghét dân Hu đ n nh v y?

Vài năm sau, khi nh c đ n bi n c M u Thân, vài sĩ quan M đã nói v i tôi r ng: “S ng i b ch t oan M Lai đâu có nhi u mà VC th i ph ng lên thành 150, xây lăng đ ng bia làm rùm beng lên v i c ng-đ ng qu c-t ; còn t i nó gi t 8,000 ng i Hu thì sao i im re? Hay là tên ng i ch t quá nhi u nên không th làm bia đá l n đ mà kh c lên đ c?”

Sau khi VC chi m mi n Nam, tôi còn đ c ti p-t c đi đ y m t vài năm t i tr ng trung h c Gia-H i. Và tôi th y đ âm c a M u-Thân v n còn l n-qu t đầu đây. Đôi khi làm b n hoa, tr ng cây hay cu c c , h c sinh tìm th y m t vài ng x ng, m t mái tóc, hay m t đ u lâu trong b i tre là chuy n bình-th ng.

H i đó, đêm đêm các giáo s đ c phân công tr c. M t b a n , tôi đ c phân công tr c cùng v i anh b n. Đ n 1 gi sáng, anh ta b o tôi:

“Tôi c n v nhà đ r a m y cu n phim, anh tr c m t mình có s không?”

Tôi bèn đáp: “Không sao, anh có vi c c n thì c v đi.”

Anh ta đi r i tôi m i th y l nh ng i! Tôi v a n m xu ng đ c vài phút thì nghe ti ng gu c lóc-cóc và ti ng c i trên l u, ngay trên phòng giáo-s . Ch ng năm phút sau tôi nghe ti ng gu c đi đ c theo hành lang, tôi li n ch y v t ra sân ng c nhìn lên thì th y m t v t tr ng, t a nh m t cái khăn, loáng lên n i c a s hai, ba l n r i bi n m t. Tôi n m xu ng l i và c ng nh ng l i nghe ti ng c i n i lên, l n n y r t là ghê-r n! Tôi ch y ra sân và nói v ng lên l u:

“Cô n ng nào đó, có bu n thì xu ng đây nói chuy n cho vui!”

Không nghe tr l i, tôi v i b c vào. Tôi l i nghe ti ng c i rùng-r n và ti ng r m-r m c a bàn gh b xô đ y. Tôi bèn ng i đ y, ch p tay nói:

“Tôi bi t các B n gi t m t cách oan-u ng! Nh ng các B n ch a ch t! Các B n còn s ng trong khuôn viên n y! Tôi c u mong vong linh các B n s m tiêu diêu n i Mi n C c L c!”

Sau đó tôi đ c m y câu chú thì ti ng c i im b t, và tôi ng đi khi nào không bi t.

Sáng hôm sau, đ n tr ng tôi k chuy n b ma khu y phá cho m i ng i nghe thì m i ng i đ u b o: “Có l gi đầu! Ai tr c đêm cũng g p hoàn-c nh nh v y!”

Hai hôm sau, đ lúc 10 gi sáng, trong khi tôi đang ng i trong phòng giáo-s thì nghe nh ng ti ng thét rùng-r n c a các n -sinh t d y l u phía tây. Ti ng thét kh ng- khi p, t a nh ti ng thét c a ng i khi b l i lê đâm vào c nh s n. Nh ng ti ng thét đó, t a nh m t lu ng đ n,

lan t phòng n sang phòng kia, r i sang d y l u phía đông, kéo dài t 30 đ n 40 phút, có khi lâu h n, m i ch m d t.

Chuy n h c sinh la hét nh v y m i tu n x y ra vài l n và kéo dài trong ba năm li n; và m i l n h c-sinh la hét nh v y thì vang đ ng c thành ph . Các nam-sinh thì không la hét, nh ng chúng b o “trong khi la hét, m t mỳ các n -sinh ng i bên c nh trông r t d s .” M i khi nghe h c-sinh la hét vang d i thì nh ng ng i đang đi trên đ ng Võ Tánh tr c m t tr ng đ u đ ng l i xem. Nh ng ai s ng t i Hu trong th i-gian t 1976 v sau mà không bi t chuy n ma t i tr ng Gia H i là đ i u đáng ng c-nhiên.

M t n -giáo-s , d y V t-Lý, đã nói v i tôi: “Tôi c g ng tr n tĩnh h t s c, không thì đã ném viên ph n và cùng hét v i t i h c trò r i!” Có l ma ch trêu các n sinh ch không ch c cô giáo? Tôi thì không bao gi đ c ch ng-ki n các n -sinh trong l p tôi đang d y la hét c , m c dù n -sinh các l p bên c nh đang la hét r t d -d i. Các h c-sinh c a tôi nói r ng: “Có l vì th y th y đang d y các em nên ma không dám vào trêu ch c t i em!”

Đ n năm th ba, vì chuy n kéo dài quá lâu nên m t l n n , ông hi u-tr ng m i m t chuyên-viên y-t t tr m xá Gia-H i đ n đ th m-đ nh tình hình. Anh ta b o đó là do s đ ng kinh nh t th i mà thôi, không do ma quái gì c . M t vài n -giáo-s chi vi n t mi n B c vào thì không đ ng ý; h qu -quy t đó là do b ma trêu, vì h bi t m t vài tr ng-h p t ng-t nh v y đã x y ra Hà N i. Tôi h i m t vài n -sinh vì sao mà la hét nh v y, thì các em đó luân-phiên cho bi t r ng:

- “Em c m th y m t bàn tay l nh ng t đang bóp c em.”
- “Em th y ai đang r tóc em xu ng và không th ng ng đ u lên đ c.”
- “Em c m th y m t bàn tay ch p vào sau ót em và m t bàn tay b t mũi và mi ng em l i.”
- “Em th y hai bàn tay l nh ng t đang bóp vào hông em.”
- “Em c m th y hai bàn tay l nh ng t đang kéo chân em.”
- “Em c m th y nh ng móng tay s c đang b m vào hông em.”
- “Em c m th y m t bàn tay l nh s vào má em và nghe nh ai h i bên tai “Em có yêu anh không? Có đi ch i v i anh không?” ... v.v...

Kho ng năm 1980 hay 1981, tôi g p l i vài ph -huynh quanh tr ng và h i h v chuy n la hét c a h c trò thì h cho bi t nh sau:

“Th y không bi t à? Sau góc tr ng có m t cái gi ng sâu, b n VC đã ném 17 hay 18 thanh niên xu ng đó và l p đ t l i. Oan h n các thanh-niên đó đã trêu ch c các n -sinh mà thôi. Chúng tôi và m t nhóm ph -huynh đã luân phiên nhau đ n cái gi ng c u đ o b n, năm đêm li n nên các c u m i thôi trêu ch c con cái chúng tôi. H n c tháng nay, đêm nào cũng có ph -huynh đ n đó c u-nguy n.”

Ma Mẹ uThân Tôi Hu

Tác Giả: Minh Trí

Chúa Nhật, 04 Tháng 9 Năm 2011 04:55

Khi viết đến đây tôi sực nghĩ rằng: Tôi sao trong những năm tiếp sau 1968 cho đến 1975, các hồn ma vẫn “đi quanh quẩn” trong khuôn viên trường Gia Hòai nhưng không khuấy phá hồn c sinh mà mãi đến 1976 trở đi mới bắt đầu sách vở? Hay là ma trường hồn c sinh Công Hòa hồn c sinh XHCN chăng?

Những câu hồn c sinh trường Gia-Hòai, hiện sống tại San José và Nam Cali, mới khi nghe tôi chuyển Ma Mẹ u Thân tôi trường thì đưa rùng mình.

Chuyện ma tôi trường trung-học Gia-Hòai hiện nay vẫn còn ăn sâu trong óc tôi, không bao giờ quên được. Tôi tin rằng vong-linh các oan-hồn tại trường Gia-Hòai vẫn còn “sống” tại đó. Chẳng đâu phải là hồn?